स पपात महानागो भीमसेनस्य भारत। पुरा नागस्य पतनादवमुच्य क्षितौ महीं।
तस्य भीमोऽपि शिरसि गदया समपोथयत्। तस्मात् प्रमथितान्नागात् क्षेमधूर्त्तिमवप्लुतं।
उद्यदायुधमायान्तं गदयाहन् वृकोदरः। स पपात हतः सार्त्तिर्व्यसुस्तमभितो दिवं
वज्रप्रभग्नमचलं सिंहो वज्रहतो यथा। तं हतं नृपतिं दृष्ट्वा कुलूतानां यशस्करं।
पाद्रवद्व्यथिता सेना त्वदीया भरतर्षभ।
इति श्रीमहाभारते कर्णपर्व्वणि क्षेमधूर्त्तिवधे द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ ततः कर्णो महेष्वासः पाण्डवानामनीकिनीं। जघान समरे शूरः शरैः सन्नतपर्व्वभिः।
तथैव पाण्डवा राजंस्तव पुत्रस्य वाहिनीं। कर्णस्य प्रमुखे क्रुद्धा निजघ्नुस्ते महारथाः।
कर्णोऽपि राजन् समरे व्यहनत् पाण्डवीं चमूं। नाराचैरर्कवर्णाभैः कर्म्मारपरिमार्ज्जितैः।
तत्र भारत कर्णेन नाराचैस्ताडिता गजाः। नेदुः सेदुश्च मम्लुश्च बभ्रमुश्च दिशो दश।
वध्यमाने बले तस्मिन् सूतपुत्रेण भारिष। नकुलोऽभ्यद्रवत्तूर्णं सूतपुत्रं महारणे।
भीमसेनस्तथा द्रौणिं कुर्व्वाणं कर्म्म दुष्करं। विन्दानुविन्दौ कैकेयौ सात्यकिः समवारयत्।
श्रुतकर्म्माणमायान्तं चित्रसेनो महीपतिः। प्रतिविन्ध्यस्तथा चित्रं चित्रकेतनकार्म्मुकं।
दुर्य्योधनस्तु राजानं धर्म्मपुत्रं युधिष्ठिरं। संशप्तकगणान् क्रुद्धो ह्यभ्यधावद्धनञ्जयः।
धृष्टद्युम्नः कृपेणाथ तस्मिन् वीरवरार्त्थे। शिखण्डी कृतवर्म्माणं समासाद्यदच्युतं।
श्रुतकीर्त्तिस्तथा शल्यं माद्रीपुत्रः सुतस्तव। दुःशासनं महाराज सहदेवः प्रतापवान्।
कैकेयौ सात्यकिं युद्धे शरवर्षेण भारत। सात्यकिः कैकेयौ चापि च्छादयामास भारत।
तावेनं भ्रातरौ वीरौ जघ्नतुर्हृदये भृशं। विषाणाभ्यां यथा नागौ प्रतिनागं महावने।
शरभिन्नवर्म्माणौ तावुभौ भ्रातरौ रणे। सात्यकिं सत्यकर्म्माणं राजन् विविधतुः शरैः।
तौ सात्यकिर्म्महाराज प्रहसन् सर्व्वतो दिशः। छादयन् शरवर्षेण वारयामास भारत।
वार्य्यमाणौ ततस्तौ हि शैनेयशरवृष्टिभिः। शैनेयस्य रथं तूर्णं छादयामासतुः शरैः।
तयोस्तु धनुषी चित्रे छित्त्वा शैरिर्म्महायशाः। अथ तौ सायकैस्तीक्ष्णैर्व्वारयामास संयुगे।
तथाऽन्ये धनुषी चित्रे प्रगृह्य च महाशरान्। सात्यकिं छादयन्तौ तौ चेरतुर्लघु सुष्ठु च।
ताभ्यां मुक्ता महाबाणाः कङ्कबर्हिणवाससः। द्योतयन्तो दिशः सर्व्वाः सम्पेतुः स्वर्णभूषणाः।
बाणान्धकारमभवत्तयोराजन्महाम्बुधे। अन्योन्यस्य धनुश्चैव चिच्छिदुस्ते महारथाः।
ततः क्रुद्धो महाराज सात्यकिर्युद्धदुर्म्मदः। धनुरन्यत् समादाय सज्यं कृत्वा तु संयुगे।
क्षुरप्रेण सुतीक्ष्णेन अनुविन्दशिरोऽहरत्। अपतच्छिरो राजन् कुण्डलोपचितं महत्।
शम्बरस्य शिरो यद्वन्निहतस्य महारणे। शोचयन् कैकयान् सर्व्वान् जगामाशु वसुन्धरां।
तं दृष्ट्वा निहतं शूरं भ्राता तस्य महारथः। सज्यमन्यद्धनुः कृत्वा शैनेयं पर्य्यवारयत्।
स षष्ट्या सात्यकिं विद्ध्वा स्वर्णपुङ्खैः शिलाशितैः। ननाद बलवन्नादं तिष्ठतिष्ठेति चाब्रवीत्।